

andere redenen zijn om te twijfelen aan de rijgeschiktheid.

6. Appellant had nog incidenteel beroep ingesteld voor het geval de Afdeling bestuursrechtsspraak het hoger beroep van het CBR gegrond zou verklaren. Appellant was namelijk van mening dat het bestreden besluit strijdig was met het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. De Afdeling bestuursrechtsspraak verklaart deze gronden van hoger beroep alle ongegrond. Omdat deze toetsing in lijn is met eerdere jurisprudentie volsta ik met een verwijzing naar de relevante rechtsoverwegingen (r.o. 5 en 6).

7. De Afdeling bestuursrechtsspraak maakt met de hierboven gepubliceerde uitspraak duidelijk dat bij een negatieve uitkomst van een rijtest bij een persoon met een bepaalde in Hoofdstuk 7 van de Bijlage behorende bij de Regeling eisen geschiktheid 2000 genoemde neurologische aandoening de rijgeschiktheid vaststaat. Het CBR hoeft het causaal verband tussen de medische situatie en de rijgeschiktheid niet nader te onderbouwen. Hooguit kan de persoon van wie het CBR voornemens is het rijbewijs ongeldig te verklaren aan de hand van medische gegevens of een nieuw medisch onderzoek trachten aan te tonen dat hij toch rijgeschikt is.
A.C. Hendriks

AB 2019/292

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

7 november 2018, nr. 201707660/1/R3 en 201710405/1/R3
(Mrs. J. Hoekstra, F.D. van Heijningen, E.J. Daalder)
m.nt. A.G.A. Nijmeijer

Art. 3.30 Wro; art. 2.1 lid 1 onder a en onder e, art. 2.10, 2.14 Wabo

Milieurecht Totaal 2018/6878
Module Ruimtelijke ordening 2018/8086
ABkort 2018/532
ECLI:NL:RVS:2018:3623

Bestemmingsplan en omgevingsvergunning voor bouw windturbines. Gecoördineerde voorbereiding en besluitvorming. Toetsing aan bekendgemaakt doch niet in werking getreden bestemmingsplan.

De raad heeft toepassing gegeven aan de coördinatierегeling uit art. 3.30 lid 1 aanhef en onder b Wro. De ontwerpen van het bestemmingsplan en de om-

gevingsvergunning zijn gelijktijdig ter inzage gelegd. Zoals hierboven is vermeld, zijn de vastgestelde besluiten echter – anders dan art. 3.32 Wro voorschrijft – niet gelijktijdig bekendgemaakt. Naar het oordeel van de Afdeling geldt het bepaalde in art. 3.30 lid 3 Wro ook wanneer, zoals in dit geval, het bestemmingsplan en de omgevingsvergunning voor bouwen wel gecoördineerd zijn voorbereid, maar niet gelijktijdig bekend zijn gemaakt. In dat geval is van een gecoördineerde voorbereiding alleen sprake als toepassing van de coördinatierегeling uit de Wro verplicht is op grond van een wettelijk voorschrift of als een coördinatiebesluit is genomen waarin de besluiten uitdrukkelijk zijn vermeld. Het college moet de aanvraag om een omgevingsvergunning voor bouwen in dat geval toetsen aan het nieuwe bestemmingsplan, mits dat plan is vastgesteld en bekendgemaakt voordat de omgevingsvergunning wordt verleend.

Uitspraak in het geding tussen appellante en anderen,
en

1. De raad van de gemeente Eemshaven,
2. Het college van burgemeester en wethouders van Eemshaven, verweerders.

Procesverloop

Bij besluit van 20 juli 2017 heeft de raad het bestemmingsplan “Eemshaven Zuidoost” (hierna: het plan) vastgesteld.

Bij besluit van 25 september 2017 heeft het college aan belanghebbende en anderen een omgevingsvergunning op grond van artikel 2.1, eerste lid, onder a en e, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) verleend voor vijf windturbines in het gebied Eemshaven Zuidoost.

Tegen deze besluiten hebben appellante en anderen beroep ingesteld.

De raad heeft een verweerschrift ingediend.

De raad, het college en belanghebbende en anderen hebben nadere stukken ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 juli 2018, waar appellante en anderen, bijgestaan door mr. A.A. Westers, advocaat te Groningen, en de raad en het college, gezamenlijk vertegenwoordigd door J. Dwarshuis, bijgestaan door mr. W.R. van de Velde en mr. L. Mathey, beiden advocaat te Groningen, zijn verschenen. Voorts zijn ter zitting als partij gehoord belanghebbende en anderen, vertegenwoordigd door gemachtigden, bijgestaan door mr. J.H.M. Berenschot, advocaat te Apeldoorn, Green Box Computing B.V., vertegenwoordigd door mr. R. Molenaar, advocaat te Amsterdam, en Groningen

Seaports N.V., vertegenwoordigd door gemachtigden.

Na het sluiten van het onderzoek ter zitting heeft de Afdeling het onderzoek heropend.

Er zijn nog stukken ontvangen van de raad en het college, appellante en anderen en belanghebbende en anderen. Deze zijn aan de andere partijen toegezonden.

Met toestemming van partijen is afgezien van een verdere behandeling van de zaak ter zitting.

Overwegingen

Inleiding

1. Het plangebied ligt ten zuiden van de Eemshaven tussen de provinciale weg N33, de Oostpolderweg, het Polendijkpad en de Eems.

Groningen Seaports wil de Eemshaven uitbreiden om te kunnen voldoen aan de toenemende vraag naar bedrijfsterreinen in de Eemshaven, vooral van datacenters en andere IT-gerelateerde bedrijven. De eerste fase van de uitbreiding met Eemshaven Zuidoost is mogelijk gemaakt in het bestemmingsplan "Eemshaven Zuidoost fase 1" uit 2014. Die uitbreiding is inmiddels gerealiseerd. Het gaat om 45 ha in het noordoosten van het plangebied, waar datacenters zijn gevestigd.

Het plan voorziet in de tweede fase van Eemshaven Zuidoost en maakt daartoe in een groot deel van het plangebied een bedrijventerrein mogelijk. De tweede fase van Eemshaven Zuidoost omvat ongeveer 165 ha. Het plan maakt hier op de gronden met de bestemming "Bedrijventerrein – Industrie" de vestiging mogelijk van bedrijven gericht op de computerservice en informatietechnologie, waaronder mede worden begrepen datacenters met bijbehorende energievoorzieningen, en van bedrijven gericht op assemblage van computers, randapparatuur en software voor ten hoogste 50% van de gronden.

Het plan maakt daarnaast voor het hele gebied de aanleg van energie-infrastructuur mogelijk, waaronder convertorstations en windturbines. Het plan voorziet in de bouw van in totaal zes nieuwe windturbines met een tiphoogte van maximaal 200 m. Eemshaven Zuidoost maakt deel uit van één van de drie concentratiegebieden die zijn aangewezen voor grootschalige windparken in de provincie Groningen. De windturbines gaan daarmee behoren tot een toekomstig windpark in de Eemshaven.

Op het plan is artikel 7o van het Besluit uitvoering Crisis- en herstelwet (hierna: Besluit uitvoering Chw) van toepassing. Deze bepaling maakt het onder meer mogelijk om aan de locaties van de windturbines, in afwijking van de Wet ruimtelijke ordening (hierna: Wro), een voorlopige

bestemming toe te kennen voor een periode van 25 tot 30 jaar. De raad heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt door in het plan een voorlopige bestemming voor de duur van 30 jaar toe te kennen aan de windturbinelocaties.

De omgevingsvergunning is verleend voor de bouw en het in werking hebben van vijf windturbines in Eemshaven Zuidoost. De windturbines hebben een gezamenlijk vermogen van maximaal 22,5 MW.

2. Appellante en anderen zijn eigenaren en bewoners van een aantal woningen en recreatiewoningen in de buurtschap Polen te Spijk. Het gaat om de woningen locatie 1 en locatie 2 en de recreatiewoningen locatie 3, locatie 4, locatie 5 en locatie 6. De percelen van appellante en anderen liggen ten zuiden van het plangebied. De kortste afstand tot het plangebied bedraagt ongeveer 40 m. De afstand van de woningen en recreatiewoningen tot de dichtstbijzijnde windturbine in het plangebied bedraagt ongeveer 650 tot 750 m.

3. Appellante en anderen vinden dat hun woon- en leefomgeving ernstig wordt aangetast door het bedrijventerrein en de windturbines die de bestreden besluiten mogelijk maken.

Over het bestemmingsplan voeren zij, naast enkele procedurele beroepsgronden, aan dat in het milieueffectrapport (hierna: MER) ten onrechte geen locatiealternatieven zijn onderzocht en dat het plan in strijd is met de regels uit het Besluit algemene regels ruimtelijke ordening (hierna: Barro) voor de bescherming van het waddengebied. Daarnaast betogen appellante en anderen dat het plan in strijd is met artikel 3.1.6, tweede lid, van het Besluit ruimtelijke ordening (hierna: Bro), omdat de behoefte aan het bedrijventerrein niet is onderzocht en onderbouwd. Verder vrezen appellante en anderen nadelige gevolgen voor hun woon- en leefklimaat, onder meer door geluidhinder, en voeren zij gronden aan over externe veiligheid, aantasting van flora en fauna en verkeer. Ook vrezen zij nadelige milieugevolgen door lozingen van koelwater en voeren zij beroepsgronden aan over de gekozen locatie en hoogte van de windturbines en over de financiële uitvoerbaarheid van het plan.

Over de omgevingsvergunning voeren appellante en anderen onder meer aan dat de vergunning ten onrechte op het nieuwe bestemmingsplan is gebaseerd, dat de exacte hoogte van de windturbines niet in de vergunningvoorschriften is neergelegd en dat de windturbines niet voldoen aan de eisen uit het Bouwbesluit 2012. Daarnaast voeren appellante en anderen beroepsgronden aan over welstand, geluid en externe veiligheid.

(...)

7. Gelet op artikel 2.10, eerste lid, van de Wabo dient het college uitsluitend te beoordelen of zich voor de omgevingsvergunning voor het bouwen van een bouwwerk als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, een van de in artikel 2.10, eerste lid, opgenomen weigeringsgronden voordoet. Als dat niet het geval is, dan moet de omgevingsvergunning worden verleend en als dat wel zo is, moet deze, als de strijdigheid met artikel 2.10, eerste lid, van de Wabo niet wordt weggenomen, worden geweigerd.

8. Het eerste lid van artikel 2.14 van de Wabo bevat de toetsingsgronden voor het oprichten en het in werking hebben van een inrichting als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, van die wet. Het bevat gronden die in ieder geval bij de beslissing moeten worden betrokken, gronden waarmee in ieder geval rekening moet worden gehouden en gronden die in ieder geval in acht moeten worden genomen. Ingevolge het derde lid van artikel 2.14 van de Wabo kan de omgevingsvergunning voor het oprichten en het in werking hebben van een inrichting slechts in het belang van de bescherming van het milieu worden geweigerd. Dit betekent dat het college een zekere beoordelingsruimte heeft of een omgevingsvergunning al dan niet, in het belang van de bescherming van het milieu, moet worden geweigerd.

9. In artikel 8:69a van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) is het volgende bepaald:

“De bestuursrechter vernietigt een besluit niet op de grond dat het in strijd is met een geschreven of ongeschreven rechtsregel of een algemeen rechtsbeginsel, indien deze regel of dit beginsel kennelijk niet strekt tot bescherming van de belangen van degene die zich daarop beroept.”

Blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet aanpassing bestuursprocesrecht (*Kamerstukken II 2009/10, 32450, 3, p. 18–20*) heeft de wetgever met artikel 8:69a van de Awb de eis willen stellen dat er een verband moet bestaan tussen een beroepsgrond en het belang waarin de appellante door het bestreden besluit dreigt te worden geschaad. De bestuursrechter mag een besluit niet vernietigen wegens schending van een rechtsregel die kennelijk niet strekt tot bescherming van het belang van de appellante.

(...)

Omgevingsvergunning

Terinzagelegging

32. Appellante en anderen stellen dat in de kennisgeving is vermeld dat het besluit, de aanvraag en de bijbehorende stukken ter inzage waren gelegd in het gemeentehuis te Eemsmond. De

stukken bleken daar niet aanwezig te zijn toen appellante en anderen deze op 19 oktober 2017 wilden inzien. Volgens hen heeft het college hiermee gehandeld in strijd met de actieve openbaarmakingsverplichting.

32.1. Deze beroepsgrond heeft betrekking op een mogelijke onregelmatigheid van na de datum van het bestreden besluit. Deze mogelijke onregelmatigheid kan geen grond vormen voor de vernietiging van het besluit tot verlening van de omgevingsvergunning

Strijd met het bestemmingsplan

33. Appellante en anderen betogen dat het college de aanvraag aan het vorige bestemmingsplan had moeten toetsen, omdat het nieuwe bestemmingsplan en de omgevingsvergunning niet gelijktijdig bekend zijn gemaakt. Omdat het vorige plan de windturbines niet mogelijk maakt, had de vergunning volgens hen wegens strijd met het bestemmingsplan moeten worden geweigerd.

33.1. Het college heeft de aanvraag om de omgevingsvergunning getoetst aan het nieuwe bestemmingsplan “Eemshaven Zuidoost”. Volgens het college maakt artikel 3.30, derde lid, van de Wro dit mogelijk.

33.2. Het bestemmingsplan is vastgesteld op 20 juli 2017 en heeft ter inzage gelegen van 18 augustus tot en met 28 september 2017. De omgevingsvergunning is verleend op 25 september 2017 en heeft ter inzage gelegen van 27 oktober tot en met 7 december 2017. Omdat de termijn voor het instellen van beroep tegen het bestemmingsplan op 25 september 2017 nog niet was verstreken, was het bestemmingsplan op die datum nog niet in werking getreden.

33.3. Het uitgangspunt in het wettelijke stelsel van de Wabo en de Wro is dat een aanvraag om een omgevingsvergunning voor bouwen wordt getoetst aan het op dat moment geldende bestemmingsplan. De aanvraag kan dus alleen worden getoetst aan een bestemmingsplan dat op het moment waarop de vergunning wordt verleend al in werking is getreden. Artikel 3.30, derde lid, van de Wro maakt hierop een uitzondering voor gecoördineerd voorbereide besluiten. Als toepassing is gegeven aan de coördinatieregeling uit artikel 3.30, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wro, wordt de aanvraag om een omgevingsvergunning namelijk getoetst aan het nieuwe bestemmingsplan dat hiermee gecoördineerd is voorbereid, ook al is dat vastgestelde plan op het moment van het beslissen op de aanvraag nog niet in werking getreden.

33.4. De raad heeft toepassing gegeven aan de coördinatieregeling uit artikel 3.30, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wro. De ontwerpen

van het bestemmingsplan en de omgevingsvergunning zijn gelijktijdig ter inzage gelegd. Zoals hierboven is vermeld, zijn de vastgestelde besluiten echter — anders dan artikel 3.32 van de Wro voorschrijft — niet gelijktijdig bekendgemaakt.

Naar het oordeel van de Afdeling geldt het bepaalde in artikel 3.30, derde lid, van de Wro ook wanneer, zoals in dit geval, het bestemmingsplan en de omgevingsvergunning voor bouwen wel gecoördineerd zijn voorbereid, maar niet gelijktijdig bekend zijn gemaakt. In dat geval is van een gecoördineerde voorbereiding alleen sprake als toepassing van de coördinatie-regeling uit de Wro verplicht is op grond van een wettelijk voorschrift of als een coördinatiebesluit is genomen waarin de besluiten uitdrukkelijk zijn vermeld. Het college moet de aanvraag om een omgevingsvergunning voor bouwen in dat geval toetsen aan het nieuwe bestemmingsplan, mits dat plan is vastgesteld en bekendgemaakt voordat de omgevingsvergunning wordt verleend.

De raad heeft op 15 september 2016 een coördinatiebesluit genomen op grond van artikel 3.30, eerste lid, onder b, van de Wro. Daarin is besloten de gemeentelijke coördinatie-regeling toe te passen ten behoeve van de windturbines in Eemshaven Zuidoost. In het coördinatiebesluit zijn het bestemmingsplan en de omgevingsvergunning voor bouwen vermeld. Gelet hierop zijn het bestemmingsplan en de omgevingsvergunning gecoördineerd voorbereid en heeft het college de aanvraag om de omgevingsvergunning terecht getoetst aan het bestemmingsplan dat op 20 juli 2017 is vastgesteld.

Het betoef faalt.

Hoogte windturbines

34. In de omgevingsvergunning is een bandbreedte opgenomen voor de hoogte van de windturbines. Appellante en anderen voeren aan dat het college een exacte hoogte in de vergunning had moeten vastleggen.

34.1. Het college stelt zich op het standpunt dat er geen rechtsregel is die zich verzet tegen het verlenen van een omgevingsvergunning voor het bouwen van een windturbine met een bandbreedte voor de as- en/of tiphogte.

34.2. In de aanvraag is een bandbreedte voor de afmetingen van de windturbines opgenomen. De aanvraag voorziet in vijf gelijke windturbines met als minimale variant een ashoogte van 99 m en een rotordiameter van 100 m en als maximale variant een ashoogte van 132 m en een rotordiameter van 136 m. De omgevingsvergunning is op dit punt in overeenstemming met de aanvraag verleend. De omstandigheid dat in de aanvragen bandbreedtes zijn opgenomen voor de ashoogte en de rotordiameter van de windturbines betekent

niet dat de aanvraag zodanig onduidelijk is dat het college niet op grond daarvan de omgevingsvergunning heeft kunnen verlenen. De Afdeling verwijst in dit verband naar haar uitspraak van 14 december 2016, ECLI:NL:RVS:2016:3331.

Het betoef faalt.

(...)

Conclusie

40. Het beroep is ongegrond.

41. Voor zover in deze uitspraak is geoordeeld dat de beroepsgronden falen, heeft de Afdeling zich niet uitgesproken over de vraag of artikel 8:69a van de Awb aan vernietiging van de bestreden besluiten in de weg zou hebben gestaan.

Proceskosten

42. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

verklaart het beroep ongegrond.

Noot

1. Deze uitspraak — die voor publicatie drastisch is ingekort — gaat over de uitbreiding van de Eemshaven in Groningen. Onderdeel van de gebiedsontwikkeling is de realisering van een windturbinepark. Het onderhavige geding draait om de bouw van vijf windturbines waarvoor omgevingsvergunning is verleend. Deze vergunning is met toepassing van art. 3.30 Wro gecoördineerd voorbereid tezamen met de totstandkoming van het bestemmingsplan dat de uitbreiding van de haven mogelijk maakt. Naast de inmiddels 'gebruikelijke' gronden van beroep (geluidhinder, slagschaduw enz.), springt één beroepsgrond in het oog. Deze betreft de gecoördineerde voorbereiding van het bestemmingsplan en de omgevingsvergunning. De rechtsoverwegingen dienaangaande zijn in een breder verband interessant met het oog op de toepassingsmogelijkheden van gecoördineerde besluitvorming. In het bijzonder betreft het de vraag in welke gevallen bij de gecoördineerde beslissing op de aanvraag om omgevingsvergunning voor bouwen mag worden getoetst aan het nieuwe bestemmingsplan dat weliswaar bekend is gemaakt, maar nog niet in werking is getreden.

2. Een bestemmingsplan treedt in werking na ommekomst van de beroepstermijn, die aanvangt na de bekendmaking van het bestemmingsplan. Dat volgt uit art. 3.8 lid 5 Wro. Hoofdreel is

dat bij de beslissing op een aanvraag om omgevingsvergunning voor bouwen, wordt getoetst aan het op dát moment geldende bestemmingsplan (art. 2.10 lid 1 onder c Wabo). Een uitzondering op die regel geldt als het bestemmingsplan na binnenkomst van de bouw aanvraag wordt gewijzigd, zodanig dat het bouwplan niet meer kan worden vergund terwijl vóór de planwijziging wél een omgevingsvergunning moest worden verleend (aldus ABRvS 28 december 2011, ECLI:NL:RVS:2011:BU9458). De hoofdregel betekent dat de beroepstermijn van zes weken moet worden afgewacht, alvorens op basis van het nieuwe, geldende bestemmingsplan een omgevingsvergunning kan worden verleend. De procedurele versnelling die met de toepassing van de coördinatie-regeling van art. 3.30 Wro kan worden bereikt, ontstaat onder meer doordat lid 3 van dat artikel toestaat dat een omgevingsvergunning wordt getoetst aan het nieuwe, bekendgemaakte bestemmingsplan vóórdat dat plan in werking is getreden. Een tweede uitzondering op de hoofdregel dus.

3. Opvallend in de hierboven afgedrukte uitspraak is dat die uitzondering volgens de Afdeling óók geldt als de gecoördineerd voorbereide besluiten *niet* tegelijkertijd zijn bekendgemaakt. Het uiteenlopen van het tijdstip van bekendmaking kan verschillende (praktische) redenen hebben. De Wro gaat in de regel uit van een gelijktijdige bekendmaking van de gecoördineerd voorbereide besluiten: zie art. 3.31 lid 3 Wro jo. art. 3.32 Wro. Een gelijktijdige bekendmaking heeft tot gevolg dat de beroepstermijnen van de in rechte als één besluit te beschouwen besluiten, van begin tot eind synchroon lopen. In een geval als het onderhavige waarbij het bestemmingsplan eerder bekend is gemaakt dan de aan dat bestemmingsplan getoetste omgevingsvergunning voor bouwen, begint de beroepstermijn van het bestemmingsplan eerder te lopen dan die van de verleende omgevingsvergunning (en eindigt dus ook eerder). Dat is de consequentie van de invulling die de Afdeling in dezen aan art. 3.30 e.v. Wro geeft. Die invulling, waardoor de toepassingsmogelijkheden van de coördinatie-regeling worden vergroot, is inmiddels herhaald in ABRvS 13 februari 2019, ECLI:NL:RVS:2019:296, r.o. 12.2 en ABRvS 17 april 2019, ECLI:NL:RVS:2019:1285, 201706905/1/R1 en 201805064/1/R1 (met name r.o. 18.1). In laatstgenoemde zaak werd het laatste besluit dat gecoördineerd was voorbereid, bijna een jaar na de vaststelling van het bestemmingsplan genomen en bekendgemaakt. Niettemin oordeelde de Afdeling dat ook dat besluit (een Wnb-ontheffing) onder de reikwijdte van de coördinatie-regeling viel. Voorwaarde is steeds dat uit het op grond van art. 3.30 Wro door de gemeenteraad te nemen besluit waarbij de coördinatie-regeling van toepassing wordt verklaard, ondubbelzinnig blijkt welke be-

sluiten gecoördineerd worden voorbereid. De gedachte zal zijn dat rechtzoekenden op die manier kunnen weten welk besluit het laatste is in de schakel van gecoördineerd voorbereide besluiten. Dat is van belang voor de toepassing van art. 8.3 lid 1 onder b Wro. In dat artikel is bepaald dat de gecoördineerd voorbereide besluiten voor de mogelijkheid van beroep als één besluit worden gezien, *voor zover* de besluiten gelijktijdig bekend zijn gemaakt. Naar ik aanneem heeft het bevoegd gezag weliswaar de vrijheid om de gecoördineerd voorbereide besluiten niet gelijktijdig bekend te maken, maar is daarvan de consequentie dat het voordeel van een geconcentreerde rechtsbescherming ten aanzien van de besluiten die afzonderlijk bekend worden gemaakt, verloren gaat. Of dit inderdaad zo is, volgt niet met zoveel woorden uit de hierboven afgedrukte uitspraak maar is voor de (rechts)praktijk wel relevant. Het is daarom verstandig om in een volgende uitspraak waarin gecoördineerd voorbereide besluiten niet gelijktijdig bekend zijn gemaakt, aan de toepassing van art. 8.3 lid 1 onder b Wro een expliciete rechtsoverweging te besteden.

A.G.A. Nijmeijer

AB 2019/293

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

28 februari 2018, nr. 201606953/1/A2

(Mrs. B.J. van Ettekoven, B.J. Schueler, G.T.J.M. Jurgens)

m.nt. S.F.A. van Ravels* en C.N.J. Kortmann

Art. 6:98, 6:162, 8:51d Awb

O&A 2018/31

ECLI:NL:RVS:2018:647

Appellant heeft schade geleden als gevolg van het onrechtmatige besluit tot weigering van de omgevingsvergunning wegens strijd met het bestemmingsplan. De omstandigheid dat het nieuwe besluit op bezwaar tot hetzelfde rechtsgevolg leidt doet hier niet aan af.

Appellant is architect. Op 24 augustus 2010 heeft hij het perceel met opstallen te Amstelveen gekocht om daarop twee woningen te realiseren. Op 17 februari 2011 heeft hij, na overleg met de gemeente en de welstandscommissie, een gewijzigde aanvraag om omgevingsvergunning ingediend voor het oprichten van een dubbel woonhuis. Bij besluit van 16 maart 2011 heeft het college de gewijzigde aanvraag afgewezen. Aan dat besluit heeft het college

* S.F.A. van Ravels is advocaat bij Stibbe.